

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3204/2565

พนักงานอัยการจังหวัดกาญจนบุรี โจทก์ นาย อ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 82, พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 5, พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6, พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 53, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 4, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 6, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 8, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 15, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 27, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 28, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 31, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 70, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 76, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์มี ส. และ ม. เจ้าหน้าที่ลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย ยืนยันว่าร้าน บ. ซึ่งเป็นร้านคาราโอเกะมีการให้บริการร้องคาราโอเกะเป็นห้องส่วนตัว ในห้องดังกล่าวมีอุปกรณ์สำหรับร้องเพลงคาราโอเกะ ได้แก่ จอโทรทัศน์ เครื่องคอมพิวเตอร์พร้อมซีพียู แป้นพิมพ์ ลำโพง ไมโครโฟน ซึ่งสอดคล้องกับภาพถ่าย โดยในภาพถ่ายยังปรากฏหน้าจอโทรทัศน์ที่มีชื่อเพลง มิวสิควิดีโอคาราโอเกะเพลง และเนื้อเพลง และสอดคล้องกับภาพเคลื่อนไหวพร้อมเสียงที่บันทึกในแผ่นดีวีดี ซึ่งมีภาพพนักงานจำเลยกำลังช่วยแกะสายไมโครโฟนให้แก่ ส. และ ม. เพื่อร้องเพลงคาราโอเกะ บนจอโทรทัศน์ก็ปรากฏภาพเคลื่อนไหวเป็นมิวสิควิดีโอคาราโอเกะด้วย โดยไม่ปรากฏว่าพนักงานจำเลยพักท้วงว่า มิวสิควิดีโอคาราโอเกะที่ ส. และ ม. กำลังร้องอยู่นั้นไม่ใช่มิวสิควิดีโอคาราโอเกะของร้านแต่อย่างใด ดังนี้ จึงเชื่อได้ว่า ร้าน บ. ของจำเลยมีการให้บริการร้องเพลงคาราโอเกะ โดยจัดให้มีเครื่องมือหรืออุปกรณ์ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในการฉาย เล่น หรือดูวีดิทัศน์ ซึ่งเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องในลักษณะคาราโอเกะที่มีภาพประกอบ อันเป็นการประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ตามคำนิยามของคำว่า "ร้านวีดิทัศน์" ตาม พ.ร.บ. ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 จำเลยจึงประกอบกิจการวีดิทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนโดยไม่ได้รับใบอนุญาต มีความผิดตาม พ.ร.บ. ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 82 ประกอบมาตรา 53

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, 5, 6, 53, 82 พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 4, 6, 8, 15, 27, 28, 31, 69, 70, 76 และจ่ายเงินค่าปรับที่จำเลยชำระตามคำพิพากษาในความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ให้แก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นจำนวนกึ่งหนึ่ง จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69 วรรคสอง ประกอบมาตรา 27 (2), 28 (2) พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 82 ประกอบมาตรา 53 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อการค้า ปรับ 100,000 บาท ฐานประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต ปรับ 100,000 บาท รวมปรับ 200,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ให้จ่ายค่าปรับที่จำเลยชำระใน

ความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์แก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นจำนวนกึ่งหนึ่ง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่โจทก์และจำเลยไม่ได้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังได้ว่า บริษัท ร. ผู้เสียหาย เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์งานดนตรีกรรม ทั้งคำร้องและทำนอง งานสิ่งบันทึกเสียง และโสตทัศนวัสดุ เพลงคนกับหมา คิดถึงบ้าน จ.ร.อ.คอย ตั้งเก น้ำตาหอยตาก ฝนจางนางหาย นาแล้ง บ่อสร้างกางจ้อง ปักขี้ไต้บ้านเรา สาวมอเตอร์ไซค์ และ อับดุลเลาะห์ จำเลยเป็นเจ้าของร้านบ้านกลางฟาร์ม เมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2560 นายสิทธิชัย นายมานพ และนายณฤติพนักงนของผู้เสียหาย เข้าไปใช้บริการที่ร้านบ้านกลางฟาร์ม ต่อมาวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2561 นายมานพ ผู้รับมอบอำนาจผู้เสียหาย เข้าร้องทุกข์ต่อร้อยตำรวจเอกชัยรัตน์ พนักงานสอบสวน ว่ามีการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ร้านบ้านกลางฟาร์ม พนักงานสอบสวน แจ้งข้อหาแก่จำเลย ว่า จำเลยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายเพื่อการค้า และจัดตั้งหรือประกอบกิจการร้านวิทยุทัศน์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำเลยให้การปฏิเสธ จำเลยไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการร้านวิทยุทัศน์ สำหรับความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายเพื่อการค้า ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษายกฟ้อง โจทก์และจำเลยไม่ฎีกา จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการเดียวว่า จำเลยกระทำความผิดฐานจัดตั้งหรือประกอบกิจการร้านวิทยุทัศน์โดยไม่ได้รับใบอนุญาตหรือไม่ เห็นว่า โจทก์มีนายสิทธิชัยและนายมานพ เจ้าหน้าที่ลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย เบิกความยืนยันว่า เมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2560 เวลา 13.50 นาฬิกา นายสิทธิชัยและนายมานพเดินทางไปที่ร้านบ้านกลางฟาร์มซึ่งเป็นร้านคาราโอเกะ มีให้บริการร้องคาราโอเกะเป็นห้องส่วนตัว ในห้องดังกล่าวมีอุปกรณ์สำหรับร้องเพลงคาราโอเกะ ได้แก่ จอโทรทัศน์ เครื่องคอมพิวเตอร์พร้อมซีพียู แป้นพิมพ์ ลำโพง ไมโครโฟน ซึ่งสอดคล้องกับภาพถ่าย ที่แสดงให้เห็นถึงจอโทรทัศน์ เครื่องซีพียู แป้นพิมพ์ และอุปกรณ์ร้องเพลงคาราโอเกะ ที่ถูกจัดสำหรับให้บริการลูกค้า โดยนางสาวเบญญาภาคนรักของจำเลย ก็เบิกความรับว่าภาพถ่ายเป็นภาพภายในร้านบ้านกลางฟาร์มจริง ทั้งนี้ ยังปรากฏหน้าจอโทรทัศน์ที่มีชื่อเพลง มิวสิควิดีโอคาราโอเกะเพลง และเนื้อเพลง อันสอดคล้องกับภาพเคลื่อนไหวพร้อมเสียงที่บันทึกในแผ่นดีวีดี ซึ่งมีภาพพนักงานจำเลยขณะกำลังช่วยแกะสายไมโครโฟนให้แก่ นายสิทธิชัยและนายมานพเพื่อร้องเพลงคาราโอเกะ บนจอโทรทัศน์ก็ปรากฏภาพเคลื่อนไหวเป็นมิวสิควิดีโอคาราโอเกะด้วย โดยไม่ปรากฏว่าพนักงานจำเลยทักท้วงว่ามิวสิควิดีโอคาราโอเกะที่นายสิทธิชัยและนายมานพกำลังร้องอยู่นั้นไม่ใช่มิวสิควิดีโอคาราโอเกะที่ร้านให้บริการแต่อย่างใด ดังนี้ กรณีจึงเชื่อได้ว่าร้านบ้านกลางฟาร์มของจำเลย มีการให้บริการร้องเพลงคาราโอเกะ โดยจัดให้มีเครื่องมือ หรืออุปกรณ์ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในการฉายเล่นหรือดูวิทยุทัศน์ ซึ่งเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องในลักษณะคาราโอเกะที่มีภาพประกอบ อันเป็นการประกอบกิจการร้านวิทยุทัศน์ตามนิยามของคำว่า "ร้านวิทยุทัศน์" ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิทยุทัศน์ พ.ศ. 2551 ส่วนที่จำเลยต่อสู้ว่า เครื่องคาราโอเกะของจำเลยมีเพียงเสียงดนตรีและตัวหนังสือวึ่งนั้นเป็นเพียงการเบิกความลอย ๆ ไม่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ เมื่อร้านของจำเลยไม่เคยขอใบอนุญาตประกอบกิจการวิทยุทัศน์ คดีจึงรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยประกอบกิจการร้านวิทยุทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษายกฟ้องในความผิดฐานจัดตั้งหรือประกอบกิจการวิทยุทัศน์โดยไม่ได้รับใบอนุญาตนั้น ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นพิพากษาแก้

เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 82 ประกอบมาตรา 53ฐานประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต ปรับ 100,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับ ให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชำนัญพิเศษ

องค์คณะ

สิทธิโชค อินทวิเศษ · ภัทรศักดิ์ วรรณแสง · ณรงค์ กลั่นวารินทร์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3204/2565>